

Ware liefde ...kwispelt

In Nederland wonen nu zo'n 1,8 miljoen honden. Ook veel lezeressen van Mijn Geheim hebben een viervoeter in huis. Tijd voor een paar hartverwarmende hondenverhalen.

Tekst: Jet Hoogerwaard - Foto's: privébezit

Renate (33) heeft zeven honden. Haar meest bijzondere hond, Piraat, nam ze mee vanuit haar stage-plek, een asiel in Spanje.

'In die giftige relatie was Piraat mijn redder'

Tijdens mijn opleiding tot paraveterinair assistent liep ik stage in een Spaans asiel, waar twee jonge honden mijn hart veroverden. Ik nam ze mee naar huis: Piraat, die zijn naam te danken had aan de vlek rond zijn oog, en Niña. Korte tijd later ging ik op mezelf wonen. Niña bleef bij mijn ouders en Piraat ging mee. **Ik had een fantastische band met hem. Hij voelde me feilloos aan.** Wist precies wanneer ik een kroel nodig had of juist ruimte wilde. Piraat was tweeënhal, toen bleek dat hij kanker had en

totdat we samenwoonden. Het was zijn huis, dus zijn wil was wet. Alles moest zoals hij het wilde. Liep het anders, werd hij agressief. Soms zelfs fysiek. Piraat merkte dat en meerdere keren zorgde hij voor afleiding door tussen ons in te springen of in de weer te gaan met speeltjes, waardoor ik mezelf in veiligheid kon brengen. Zo haalde hij de angel eruit en heeft hij erger kunnen voorkomen. Vaak had ik veel verdriet.

Ook dan was Piraat er voor me. Dan drukte ik mijn neus in zijn krullende vacht en voelde me beter. De ommekeer kwam toen deze vriend beneden op de bank lag te rotzooien met een ander, terwijl ik op bed lag. Nu was het klaar! Ik zag hoe giftig deze relatie was en besepte steeds meer hoe

belangrijk Piraat voor me is geweest. Ik beloofde hem dat ik hem nooit meer in zo'n situatie zou brengen. Daar heb ik me aan gehouden. Zeven jaar geleden ontmoette ik mijn huidige man, iemand die voor me door het vuur gaat. Op onze trouwdag speelde Piraat een belangrijke rol: samen met een van onze andere honden bracht hij ons de ringen.

In september 2021 hebben we afscheid moeten nemen van Piraat. Hij was toch nog bijna elf geworden. Ik had het er heel moeilijk mee. **Hoewel we destijds nog vijf andere honden hadden, liet Piraat een grote leegte achter.** Zijn foto hangt in de kamer, je ziet hem meteen als je binnenkomt. Soms denk ik nog: was Piraatje er nog maar. Hij was zo'n hond die je maar eens in je leven tegenkomt. Er is er geen een zoals hij. ▶

'Piraat sprong tussen ons in, waardoor ik me in veiligheid kon brengen'

volgens de dierenarts nog maar kort zou leven. Omdat chemo geen optie was - de levensverwachting was te kort én het was in die tijd onbetaalbaar - besloot ik Piraat te behandelen met CBD-olie. Daar knapte hij helemaal van op. Een paar jaar later trokken we bij mijn vriend in; een leuke, vrolijke kerel...

'Yveau en Amy zijn onafscheidelijk'

Na haar scheiding gunde Heidy (47) haar zoon en enig kind een kameraadje. En dat werd Amy, een koningspoedel

"Mijn zoon Yveau was tien, toen zijn vader en ik uit elkaar gingen. Het was geen vechtscheiding, maar dan nog brengt zo'n grote verandering onrust en verdriet met zich mee. Zelf vond ik als kind in moeilijke tijden troost bij onze huisdieren en dat gunde ik Yveau ook. Op een dag belde een vriendin, die op het punt stond om een pup te halen, een koningspoedel. 'Er is er nog eentje over uit dat nestje. Iets voor jullie?' Ik wilde liever een kleiner hondje,

'Als koningspoedel gedraagt Amy zich ook als een echte royal'

maar toen ik hoorde dat de pups op 24-12 geboren waren, dacht ik: dit moet zo zijn! Precies de datum waarop ik destijds was uitgerekend van Yveau. We gingen kijken, zagen Amy zagen en waren verkocht. Het voelde alsof ze bij ons hoorde. En Yveau en Amy waren meteen onafscheidelijk. Nu, drie jaar later, is zij nog steeds Yveaus schaduw. Zodra hij thuis is, zit

ze bij hem. Yveau is enig kind, maar aan haar heeft hij toch een maatje. Elke avond na het eten gaat hij voetballen met Amy of slaat met zijn tennisracket een bal zo ver mogelijk weg, zodat ze lekker kan rennen. In het begin was het best intens, zo'n pup in huis, maar ik ben opgegroeid met honden en wist waaraan ik begon. We hebben gelukkig wel mensen om ons heen die kunnen oppassen, maar het liefst neem ik Amy altijd mee. Ze hoort bij ons,

ze is onderdeel van ons gezin. Door Amy kom ik ook makkelijker buiten. We woonden pas acht maanden in de wijk, toen Amy kwam, maar door haar leerde ik al snel veel buurtgenoten kennen. Amy is een koningspoedel en zo gedraagt ze zich ook. Als ze geen zin heeft in een wandeling, gaat ze met een statig opgeheven kop zitten om niet meer van haar plek te komen. En als ze het echt helemaal gehad heeft, gaat ze languit liggen, met haar poten gestrekt. Met snoepjes en rukjes aan de riem probeer ik haar in beweging te krijgen. Voorbijgangers moeten erom lachen. Niet alleen wij worden blij van haar gezelschap, ook bij anderen tovert ze een lach op het gezicht. Fantastisch toch? Amy is niet meer uit ons leven weg te denken. Ze kwam niet voor niets op ons pad, ze hoort bij ons!"

Alma (43) kampt sinds een ongeluk met lichamelijke beperkingen. Hulphond Storm hielp haar met gewone dagelijkse dingen én waarschuwde voor verkrampingen

'Storm heeft mijn leven gered'

"De ellende begon op mijn 17e, toen ik na een ongeluk op mijn werk last kreeg van een chronisch complex pijnsyndroom. Een paar jaar later kreeg ik de ziekte van Lyme én dystonie, een spieraandoening die verkrampingen en pijn veroorzaakt. Mijn droom om zwemlerares te worden kon ik wel vergeten. Een andere opleiding volgen lukte ook niet. Vanwege de dystonie kon ik zelfs niet meer thuis blijven wonen. Soms verkrampte ik zo erg dat ik in bed dreigde te stikken in mijn kussen. Mijn ouders stonden dag en nacht in de waakstand. Dat was voor niemand goed. Ik was pas 26, toen ik in 2006 naar een verpleeghuis ging. Gelukkig kreeg ik een paar jaar later een aangepaste woning met een

alarm-intercomsysteem. Als ik merkte dat ik ging verkrampen, kon ik hulp invoeren. Dat werkte goed, maar ik zat wel in een rolstoel en had met veel dingen hulp nodig. Zo kwam Storm in mijn leven, een ADL-hond (algemeen dagelijkse levensverrichtingen, red.). Hij hielp me met van alles en nog wat: mijn sokken en broek uittrekken, laatjes open- en dichtdoen én hij waarschuwde als er een aanval dreigde te komen. Een paar keer per jaar viel Storm zelf uit vanwege zijn epilepsie. In 2017 ging het niet lekker met me. De voedingssonde was ontstoken, waardoor ik enorm was afgevallen, maar mijn medicatie was gebaseerd op mijn oude gewicht.

'Hij sloeg alarm door hard te blijven blaffen'

Alma en Shadow en op de foto Storm

Op een dag verloor ik het bewustzijn. Na vijf dagen coma werd ik wakker in het ziekenhuis. Verward en niet meer mezelf. Later hoorde ik dat Storm alarm had geslagen door heel hard te blijven blaffen, waardoor mensen van buurtzorg gealarmeerd raakten en hulp inschakelden. Een paar

minuten later en het was verkeerd met me afgelopen. Ik heb mijn leven aan Storm te danken. Door deze gebeurtenis hebben mijn hersenen een soort reset gehad. Er is sprake van hersenletsel - zo heb ik problemen met het verwerken van informatie - maar de dystonie is verleden tijd. Was ik eerst nog bedlegerig, nu kan ik me goed redden in een rolstoel. Storm overleed in 2020 in mijn armen, na weer een zware epileptische aanval. Het was een verdrietig, maar ook mooi afscheid. Ik was alleen met hem en hij vloog stilletjes naar de hondenhemel. Daar is hij in mijn gedachten lekker wolkenballen aan het vangen. Na Storm kwam Shadow, ook een grote hulp voor mij. Toch zal Storm door wat we samen hebben meegemaakt, altijd een speciale plek in mijn hart houden.

Na jarenlang zonder honden te zijn geweest, spelen twee Roemeense zwervers nu een hoofdrol in het leven van Isabel (65).

'Abbey is Ollie's voorbeeld'

"Na jaren zeuren had ik mijn partner zover dat er een hond in ons leven kwam: Ollie, een prachtige, maar helaas ook zwaar getraumatiseerde hond uit Roemenië. Ondanks onze liefde en de inzet van een hondengedragstherapeut bleef hij wekenlang bevroren in zijn mand zitten, in zijn kleinst opgevouwen versie. Drie maanden later wandelde Abbey binnen, ook uit Roemenië, in de hoop dat zij meer voor Ollie kon betekenen dan wij. Ze besnuffelde hem en Ollie snuffelde voorzichtig terug vanuit zijn veilige mand. Waarschijnlijk in het Roemeens, want ze leken elkaar meteen te begrijpen. Vanaf nacht 1 kropen ze behaaglijk tegen elkaar aan. Van mijn allereerste wens - één ienienienie-teckeltje - bleef weinig over. Abbey is formaat grote bouvier en ook Ollie bleek geen kleine jongen, toen hij zich eindelijk uit durfde te strekken.

'Dit hele ontdooien van een bevroren, bange Ollie tot een blijde hond, is het mooiste wat ik ooit heb meegemaakt'

Met Abbeys komst werd zijn hondenleven veel leuker.

Hij keek haar goed af, zag hoe ze ons in de ochtend begroette, hoe ze vrij door het huis liep, hoe ze aangeliend werd, met ons uit wandelen ging, hoe ze zich liet aaien, borstelen, hoe ze blafte en... ging haar nadoen. De stapjes vooruit waren klein, nog kleiner dan die van een ienienienie-teckel, maar het waren mijlpalen. Zo mooi om te zien. Na zeven maanden werd Ollie zelfs nieuwsgierig naar Abbey's leven buiten de poort. Eindelijk stak ook hij zijn zwarte neus om het hoekje. Dit hele ontdooien van een bevroren, bange Ollie tot een blijde hond, die rent, knuffelt, speelt, schooit en blaft is het mooiste wat ik ooit met honden heb meegemaakt. En dat alles dankzij Abbey, ze heeft hem voorgedaan hoe het moet: hond zijn. Eerlijk? Het was destijds een heel impulsieve beslissing, Abbey erbij, maar het bleek ook de allerbeste.

Abbey, de 'voorbeeldhond'

Jamie (27) was altijd al gek op honden en vond haar hondenmaatje, hulphond Easy, via crowdfunding

‘Easy is een therapeut op pootjes’

“Mijn hele leven ben ik al gek op honden, maar mijn ouders wilden er nooit aan. Pas op mijn 15e gingen ze overstag. Dat ik het moeilijk had, had daar zeker mee te maken. Ik kampte met depressieve gevoelens en vond het lastig om aansluiting te vinden bij leeftijdsgenoten. Ik sleepte me door de dagen heen en er was niemand bij wie ik mijn gevoelens kwijt kon. Dat ik veel steun zou hebben aan een hond, was een argument waar mijn ouders gevoelig voor waren. Zo kwam Quinn in mijn leven.

Zij was er onvoorwaardelijk voor me, werd nooit boos als ik iets verkeerd deed. Dat was precies wat ik nodig had, een maatje door dik en dun.

Toen ik voor mijn studie op kamers ging, ging Quinn met me mee. Dat voorkwam niet dat ik toch vastliep in mijn studie. Ongeveer gelijktijdig kreeg ik te horen dat ik autisme heb en adhd. Dat kwam als een grote schok, maar verklaarde wel mijn worstelingen. Ik begreep toen dat ik prikkels anders verwerk en snel overprikkeld kan raken. Dat zorgt voor hevige vermoeidheid en andere lichamelijke klachten. Ik stopte met mijn studie en ging terug naar mijn ouders. Van daaruit ben ik beschermd gaan wonen. Dat is net wat zelfstandiger dan begeleid

wonen, maar wel met ondersteuning als dat nodig is. Quinn mocht niet mee, die bleef bij mijn ouders. Een jaar later kreeg ik een buurmeisje met een hulphond. Dat mocht wel. Ik speelde even met de gedachte om Quinn daarvoor te laten opleiden, maar ze was er te oud voor. Een andere hulphond kon ook een optie zijn, het zou mij echt helpen!

Ik had destijds veel last van paniek- en angstaanvallen en een hulphond kan rust bieden als de spanningen te hoog oplopen. Ik ben alles op alles gaan zetten en na crowdfunding lukte het me een hulphond te vinden,

‘Haar naam is perfect gekozen, ze brengt kalmte en rust als ik dat nodig heb’

een golden doodle, die ik Easy noemde. Ze is nu bijna vier jaar bij me.

Haar naam is perfect gekozen, want ze maakt mijn

leven een stuk makkelijker, ze brengt kalmte en rust als ik dat nodig heb. Ze voelt aan als de spanning te hoog oploopt en likt dan aan mijn polsen of duwt haar neus tegen mijn hand. Zo kan ik bij mezelf blijven en verlies ik me niet in alle spanning en paniek. Voordat Easy kwam, had ik dagelijks last van paniekaanvallen, nu komt dat hooguit één keer per maand voor én minder intens. Easy geeft mij een gevoel van veiligheid. Als ik haar niet had gehad, zou ik er veel slechter aan toe zijn. Ze is echt mijn redder, ze heeft er zelfs voor gezorgd dat ik stappen vooruit kan zetten. Inmiddels woon ik helemaal zelfstandig en heb ik nog een tweede hond erbij, Bucky. Dat zou allemaal niet gelukt zijn als Easy niet in mijn leven was gekomen. In essentie is zij een therapeut op pootjes, een maatje dat altijd bij me is. Ik voel me niet meer alleen, want Easy ziet me en begrijpt me. Altijd.” ■